

החורף בעזה

החורף הגיע כמכה חדה, הביא גשמים והצפות, סופות ומחלות, ובעיקר צורך להסתגר במקומות הבטוחים והמחוממים שלנו עד שיעבור זעם.

הגשם שמכה בישראל, מכה גם בעזה - **גם בחורף הזה, לכמעט 1.5 מיליון בני אדם החיים במתחמי העקורים, אין איך להסתתר**. מרביתם המוחלט חיים במחסה מאולתר, שלא מספק הגנה מפני הגשמים והרוחות. לא חימום, לא קורת גג.

בחורף שעבר העיד עיסאם סקר, על בנו הפעוט אשר מצא את מותו קפוא מן הקור העז. עדותו (המצורפת מאחור), רחוקה מלהיות יחידה, וסיפורים דומים שבים ונערמים גם בחורף הזה. בדצמבר האחרון, משפחת אבו ג'זאר השוהה בחאן יונס התעוררה לגלות כי רחף, בת 8 חודשים, מתה מהיפותרמיה. אוהלם הוצף בין לילה. בוכה ואוחזת ברחף חסרת החיים בידיה, אמה, היג'ר אבו ג'זאר, צעקה בייאוש. היא העידה ל-CNN ואמרה "היא הייתה בסדר גמור. הנקתי אותה אתמול בלילה. ואז פתאום מצאתי אותה קופאת ורועדת. היא הייתה בריאה, יקירתי"

הרשויות בעיר עזה הזהירו את התושבים ביום לפני הסופה להימנע מאזורים נמוכים, ואמרו שהגשם מאיים לעקור אלפי משפחות ממקלטים זמניים שוב ללא חלופות מתאימות. רבים מהאזורים שבהם נמצאים עקורים נמוכים יותר מגובה הרחוב, מה שגורם להצטברות מי גשמים סביב ובתוך אוהלי המשפחות. המצב מחמיר עקב הצפות ביוב, החושפות אנשים למי גשמים ולשפכים בזמן שהם גרים במקלטים המציעים הגנה מועטה מפני קור או מים.

באוהל הספוג בגשם של אום איברהים עובייד, היא תיארה ל-CNN - "הלילה היה קשה מאוד. הרדמתי את הילדים, והמים עטפו אותנו. אפשר להרגיש את המצעים ואת כמות המים שבהם. הילדים האחרים היו ערים כל הלילה וניסו להוציא את המים." "אין חיים בכלל", הוסיפה. "אין לנו חיים."

לפי איגוד ארגוני המחסה, **כ-13 אלף אוהלים נהרסו בסופה בנובמבר ויותר מ-740 אלף בני אדם הושפעו מנזקי הגשמים**. ארגונים בינלאומיים וסוכנויות האו"ם דיווחו כי מאז כניסתו של ההסכם לתוקף ועד ל-21.10, **ישראל דחתה כ-75% מכלל הבקשות שהגישו להכנסת סיוע לרצועה**. הסיוע שנדחה כלל אוהלים ויריעות, שמיכות, מזרנים, מזון, מוצרי היגיינה, ציוד עזר לנכים ובגדי ילדים – כולם פריטים שכניסתם הייתה אמורה להיות בלתי-מוגבלת בזמן הפסקת האש לפי פרטי ההסכם.

25 אנשים מתו עד כה בחורף האחרון בשל מזג האוויר, בהם 6 ילדים.**

ההשמדה וההרס בעזה נמשכים גם אחרי הכרזת "הפסקת האש". לאחר שנתיים של התקפות אינטנסיביות, **עזה זקוקה לשיקום שרחוק מלהגיע**.

* מידע ונתונים (מתוך עדכוני OCHA, גישה ו-CNN)

** נכון ל-01/01/2026

עדותו של עיסאם סקר

30 בדצמבר 2024

בתחילת המלחמה, לפני בערך שנה וארבעה חודשים, אני, אשתי, הדיל א-סולטן, בת 21, והבנות התאומות הפעוטות שלנו, מלך ומלאכ, היום בנות שנתיים וארבעה חודשים, נאלצנו לעזוב את הבית שלנו בגלל ההפצצות הכבדות. בהתחלה עברנו לבית של אבא שלי ונשארנו שם בערך שבוע עד שטיל אזהרה פגע בבית, ונאלצנו לעזוב אותו, הפעם לבית של דודים שלי. ושוב פגע בבית טיל אזהרה. עברנו משם לבית ספר של סוכנות אונר"א במחנה הפליטים א-שאטי, אבל אבל גם הוא הופץ והבת שלנו מלאכ נפצעה. חבשו לה את כל הגוף בגבס למשך שמונה חודשים. משם עברנו לבית החולים א-שיפאא. וכשהצבא הורה לכולם לעזוב את בית החולים, עברנו לדרום הרצועה. הגענו למחנה עקורים בבית ספר במחנה הפליטים א-נוסייראת. המצב שם היה קטסטרופאלי, לא היה מענה לצרכים בסיסיים, התקשינו לקנות חלב וחיתולים לבנות שלנו. ועדיין היינו מוקפים סכנות מכל עבר.

בחודש מרץ עברנו לבית ספר ברפיח ושם גילינו שהדיל בחודש הראשון להריון. נשארנו במחנה עקורים עד שהצבא הישראלי נכנס לעיר בחודש מאי האחרון. היינו מיואשים, לא ידענו כבר לאן ללכת עם הפעוטות שלנו וההריון של הדיל. לא היה לי כסף לקנות או לבנות אוהל מניילון ועצים. בסוף כמה חברים עזרו לי לבנות אוהל, מברזנט, ניילון וקרשי עץ. היינו זקוקים לעוד יריעות וקרשים אבל לא היה לנו כסף.

ההריון עבר בסדר והדיל ילדה את הבן שלנו עלי. הוא נולד בריא, וגם הדיל הייתה במצב טוב, וחזרה עם עלי לאוהל. **אני והדיל היינו מאושרים מלידת הבן. החזקתי אותו כל הזמן עליי ושמרתי עליו מכל סכנה.** ואז הגיע החורף. נעשה קר מאוד באוהל והשמיכות לא הספיקו. בקושי הצלחתי לקנות קצת בגדים ושמיכות לעלי התינוק. בני המשפחה של הדיל שגרים באוהלים קרוב לאוהל שלנו עזרו לנו. **הילדים שלנו הביאו לנו הרבה אושר, אבל החיים בתנאים האלה קשים מאוד.** האוהל לא מספק הגנה אמיתית מהקור והגשמים. השתדלנו כמה שיותר לחבק את הקטנים ולחמם אותם וכל הזמן פחדנו שהם יפגעו מהקור ויחלו.

בערב של יום שני, 23.12.24, היינו כולנו באוהלים של המשפחה של הדיל ובערך בשעה עשר וחצי בלילה חזרנו לאוהל שלנו. הדיל הניקה את עלי, החליפה לו בגדים והוא נרדם בשעה שתיים וחצי בלילה. זה היה לילה מאוד קר. **הדיל התעוררה מוקדם בבוקר והלכה לשירותים וכשהיא חזרה לאוהל היא בדקה מה שלום הילדים ומצאה את עלי קפוא מקור.** הוא לא נשם והפנים שלו היו כחולות. היא התחילה לצעוק וקראה לי: 'תתעורר, תראה את עלי, מצאתי אותו קפוא, עם פנים כחולות'. התחלתי לצעוק ולבכות ואמרתי: 'יא אללה, אל תיקח אותו ממני'. בני המשפחה של הדיל ועוד אנשים הגיעו בגלל הצעקות שלנו. הם הזעיקו אמבולנס שהגיע אחרי חצי שעה. נסעתי עם עלי לבית החולים נאסר וכשהגענו, הרופאים נתנו לו הנשמה מלאכותית. יצא לו דם מהפה. הרופאים לחצו על החזה שלו ונתנו לו זריקת התאוששות. הם ניסו להחיות אותו במשך כשעה אך לשווא. הוא קפא למוות. לא היה סיכוי להחזיר אותו לחיים. צעקתי ובכיתי בבית החולים. חשבתי על הדיל שמקווה כל-כך לבשורה טובה, לשמוע שהוא בסדר.